

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Davida Rause, Ph.D. a soudců Mgr. Kateřiny Kopečkové, Ph.D. a Mgr. Petra Šebka v právní věci žalobce: **EKOBIOMASA s.r.o.**, se sídlem Puškinovo náměstí 493/5, Praha 6, zastoupený Daňové a účetní služby s.r.o., se sídlem Zbraslavská 12/11, Praha 5, proti žalovanému: **Generální finanční ředitelství**, se sídlem Lazarská 15/7, Praha 1, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4.2.2015, č.j. 4763/15/7100-40124-010590,

t a k t o :

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení **nepřiznává**.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou postoupenou zdejšímu soudu Městským soudem v Praze domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 4.2.2015, č.j. 4763/15/7100-40124-010590, kterým bylo potvrzeno rozhodnutí Odvolacího finančního ředitelství (dále jen „prvostupňový orgán“) ze dne 27.8.2014, č.j. 20941/14/5000-14507-711622, o delegaci místní příslušnosti k výkonu správy daní.

Prvostupňový orgán rozhodl o delegaci místní příslušnosti k výkonu správy všech daní žalobce s výjimkou daně z nemovitých věcí a daně z nabytí nemovitých věcí, a to z Finančního úřadu pro hlavní město Prahu na Finanční úřad pro Jihomoravský kraj. Důvodem bylo zjištění, že k realizaci ekonomické činnosti žalobce dochází v provozovně v Dubňanech (výroba štěpky), nikoli v sídle žalobce v Praze.

Žalovaný se ztotožnil se závěry prvostupňového orgánu a jeho rozhodnutí potvrdil. Žalobce delegaci podanou žalobou zpochybňuje.

II. Shrnutí žalobní argumentace

Žalobce namítá, že rozhodnutí žalovaného, stejně jako rozhodnutí prvostupňového orgánu, bylo vydáno v rozporu se zákonem, neboť pro místní delegaci nebyly splněny podmínky dle § 18 odst. 1 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád (dále jen „daňový řád“).

Žalovaný podle žalobce nesprávně zjistil skutkový stav. Skutečnost, že na adrese sídla žalobce sídlí 29 společností, přitom některé z nich mají sídlo skutečně virtuální, nutně neznamená, že tomu tak bude i u subjektů ostatních. Jestliže žalobce k prokázání této skutečnosti navrhol výslech majitele prostor pronajatého sídla, žalovaný neodůvodněně provedení výslechu odmítl.

Žalobce k vyvrácení tvrzení, že v místě sídla neprovozuje ekonomickou činnost, a k vyličení průběhu místního šetření ze dne 7.1.2014 navrhuje výslech účetní společnosti Hospodářství Valberice s.r.o., která v průběhu místního šetření odmítla předložit správci daně nájemní smlouvy všech subjektů sídlících na adrese sídla žalobce proto, že k tomu nebyla oprávněna. Skutečnost, že v době provádění místního šetření dne 27.1.2015 nebyl v sídle přítomen žádný zástupce žalobce, není pro posouzení účelnosti relevantní, neboť smlouvy s klienty jsou uzavírány po předchozí dohodě, přičemž ze žádného právního předpisu nevyplývá povinnost nepřetržité přítomnosti v sídle daňového subjektu. Žalovaný měl možnost se předem za účelem jednání s žalobcem telefonicky spojit a domluvit si setkání. S ohledem na uvedené žalobce navrhuje též výslech svědka T. S., majitele nemovitosti, v níž má žalobce sídlo umístěno.

Žalobce dále namítá, že správa daní je z převážné části realizována dokladovou formou, přičemž jeho účetnictví je umístěno v pražském sídle; nelze tedy dovozovat účelnost správy v místě provozovny žalobce.

Žalobce považuje za nepřipustný argument místem sídla zástupce žalobce a bydlištěm jeho jednatele v Bzenci.

Žalobce dále namítá porušení principu legitimního očekávání, neboť žalovaný, stejně jako prvostupňový orgán, nezohlednil, že v obdobném případě, a to případě jiného klienta zástupce žalobce, byl podnět k delegaci místní příslušnosti zamítnut s poukazem na nemožnost správního orgánu nahrazovat vůli daňového subjektu zvolit si své sídlo; tento důkaz však žalovaný odmítl s odkazem na zásadu mlčenlivosti. Žalobce v této souvislosti uvádí, že informace o tomto případě má Mgr. P., pracovnice orgánu finanční správy.

Podle žalobce byla místní příslušnost delegována v rámci větší akce s cílem přemístit několik tisíc daňových subjektů z Prahy na méně vytížené finanční úřady. Umístění sídla v Praze je přitom výhodné především proto, že se jedná o prestižní adresu, jež je blízká strategickým obchodním partnerům žalobce. Umístění účetnictví v provozovně není vhodné z důvodu bezpečnostních a též proto, že mu to provozně nevyhovuje.

Svoji žalobní argumentaci žalobce rozhojnil v podané replice a odkázal na vyjádření JUDr. E. W. ohledně nerovnosti kontrol daňových subjektů. S ohledem na výše uvedené navrhuje, aby zdejší soud žalobou napadené rozhodnutí, stejně jako rozhodnutí prvostupňové, zrušil. Na svém procesním stanovisku setrval po celou dobu řízení před soudem.

III. Shrnutí vyjádření žalovaného

Žalovaný uvádí, že jeho rozhodnutí vychází ze spolehlivě zjištěného stavu věci. Žalovaný neshledává žádný důvod pro zrušení napadeného rozhodnutí.

Žalovaný zdůrazňuje, že při místním šetření nebyla zjištěna žádná kancelář ani nebytový prostor označený názvem žalobce či jeho zástupce, společnosti Daňové a účetní služby s.r.o. Žalovaný odmítá tvrzení, že by vyžadoval nepřetržitou přítomnost daňového subjektu na adrese sídla, nicméně při místních šetřeních provedených v běžný pracovní den a běžnou pracovní dobu v sídle žalobce, nebylo možné pronajaté prostory žalobce nijak dohledat. Při místním šetření dne 27.1.2015 bylo označení společnosti žalobce nalezeno toliko na jedné z domovních schránek, a to společně se 14 dalšími subjekty.

Žalovaný dále uvádí, že k místnímu šetření není potřebná součinnost daňového subjektu; nejedná se o schůzku s nutností předem si dohodnout termín s daňovým subjektem. Žalovaný zdůrazňuje, že žádné zákonné omezení ohledně sídla zapsaného v obchodním rejstříku neexistuje, nicméně ze zjištěných skutečností vyplývá, že

podnikatelské aktivity žalobce jsou prováděny v územní působnosti Finančního úřadu pro Jihomoravský kraj.

K odkazu žalobce na jiné rozhodnutí v obdobném případě delegace příslušnosti žalovaný uvádí, že z odůvodnění rozhodnutí prvostupňového orgánu i z napadeného rozhodnutí vyplývá, z jakých skutečností správní orgány dovodily účelnost delegace místní příslušnosti; ani skutečnost, že by žalobce byl součástí větší akce přenesení příslušnosti z kapacitních důvodů, z těchto rozhodnutí nelze dovodit.

Žalovaný setrval na svém procesním stanovisku po celou dobu řízení před zdejším soudem a z výše uvedených důvodů navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

IV. Posouzení věci

Žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s.ř.s.“), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s.ř.s.), žaloba je přípustná (§ 65, § 68 a § 70 s.ř.s.).

Soud napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s.) podle skutkového a právního stavu ke dni rozhodnutí žalovaného a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Soud se nejprve zabýval námitkou nedostatečného odůvodnění odmítnutí provedení důkazního návrhu žalobce na výslech svědka T. S. – vlastníka prostor, v nichž má být umístěno sídlo žalobce. Provedení tohoto důkazu navrhoval žalobce v rámci svého vyjádření k delegaci místní příslušnosti ke správě daní a dále i v odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí.

V případě nedostatečného odůvodnění odmítnutí důkazního návrhu daňového subjektu by takový postup mohl za určitých okolností vést ke zrušení napadeného rozhodnutí pro vady řízení. Správce daně není povinen provést daňovým subjektem navržený důkaz, nicméně je nutné, aby vysvětlil postup, kterým dospěl ke skutkovému stavu věci a z jakých důvodů je provedení navrhovaného důkazu nadbytečným (§ 102 odst. 3 daňového řádu).

Žalovaný, stejně jako prvostupňový orgán, k návrhu žalobce na výslech svědka – vlastníka prostor sídla žalobce – nepřistoupil, přičemž důvody, které je k tomu vedly, v dostatečné míře vysvětlil. Ze skutkových zjištění vyplývajících z místních šetření jasně vyplynulo, že žalobce realizuje ekonomickou činnost mimo své rejstříkové sídlo v Praze. S odkazem na dostatečně zjištěný skutkový stav měl žalovaný provedení výslechu svědka za neúčelné. Takové vypořádání odůvodnění odmítnutí výslechu svědka ob stojí.

Co se týká důvodnosti a oprávněnosti delegace místní příslušnosti ke správě daní, je nutné posoudit, zda je správný závěr správních orgánů, že v sídle žalobce v Praze je

vykonávána nevýznamná část ekonomické činnosti žalobce ve srovnání s činností v provozovně v Dubňanech.

Podle § 18 odst. 1 daňového řádu může na žádost daňového subjektu nebo z podnětu správce daně nejbližše společně nadřízený správce daně delegovat místní příslušnost k výkonu správy daní na jiného věcně příslušného správce daně, jestliže je to účelné nebo jsou-li pro výkon správy daní potřebné mimořádné odborné znalosti; včas podané odvolání proti rozhodnutí o delegaci má odkladný účinek.

Účelné bude delegovat místní příslušnost především tehdy, bude-li zde předpoklad, že jiný správce daně bude zárukou pro efektivnější a hospodárnější správu daní u daňového subjektu. Pojem účelnost však nelze vykládat izolovaně, je nutné vždy přihlížet k okolnostem daného případu: „*Pojem „účelnost“ ve smyslu § 18 odst. 1 daňového řádu je neurčitým právním pojmem, jenž správní orgán interpretuje a aplikuje na konkrétní věc. Je proto nutné, aby dostatečně zjistil skutkový stav a v jeho kontextu si následně vyložil tento pojem...*“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12.10.2016 č.j. 1 As 230/2016-18, č. 1720/2008 Sb. NSS).

V posuzovaném případě dovodily správní orgány účelnost delegace především z výsledků provedených místních šetření. Z místního šetření ze dne 7.1.2014 (úřední záznam č.j. 186319/14/2006-05402-108934), jež provedl Finanční úřad pro hlavní město Prahu – Územní pracoviště pro Prahu 6, vyplynulo, že na adrese zapsaného sídla žalobce se nachází třípatrový činžovní dům, přičemž na zvoncích nebyl uveden název žalobce ani jeho zástupce. Na jedné ze schránek se již firma žalobce vyskytovala, a to společně s názvy 14 dalších společností včetně zastupující společnosti (Daňové poradenství Brno s.r.o.). V suterénu domu se nacházely kanceláře, kde byla přítomna účetní společnosti Hospodářství Valbeřice s.r.o., nikoli však kancelář žalobce či jeho zástupce. Nebyly dohledány žádné prostory, jež by byly označeny názvem společnosti žalobce či jeho zástupce nebo jmény jejich jednatelů či jménem samotného vlastníka objektu. Pokud jde o zjištění z místního šetření ze dne 27.1.2015 (úřední záznam č.j. 4763/15/7100-40124-10590), ta byla prakticky totožná jako ze dne 7.1.2014, s tím, že kromě zmínky firmy žalobce spolu s dalšími 13 obchodními firmami na schránce označené jménem P. J. a S. nebylo možné dohledat jakýkoli prostor, v němž by žalobce realizoval jednání s klienty a kde by měl uloženu dokumentaci a účetní doklady.

V této souvislosti není důvodná námitka, že místní šetření byla provedena povrchně. Z úředního záznamu č.j. 186319/14/2006-05402-108934 o místním šetření ze dne 7.1.2014 nevyplývá, že by se omezilo toliko na požadavek k účetní společnosti Hospodářství Valbeřice s.r.o. na předložení nájemních smluv všech společností v daném objektu.

Skutkové závěry prvostupňového orgánu a žalovaného, že se v místě zapsaného sídla žalobce trvale nezdržuje, se opírají o dostatečně provedená místní šetření. Z těchto zjištění správní orgány dovodily, že na adrese sídla žalobce v Praze se

nerealizuje podstata jeho ekonomických činností. Přestože nelze vyloučit, že se zde schůzky s obchodními partnery či uzavírání smluv příležitostně konat mohou, je zjevné, že zaměstnanci žalobce či osoby jednající jeho jménem na adrese zapsaného sídla nelze běžně zastihnout.

Ze zjištění z místních šetření tak podle soudu plyne, že podstata výkonu podnikatelských aktivit žalobce skutečně není soustředěna v místě jeho sídla. S ohledem na výše uvedené považuje soud provedení důkazu výsledkem účetní společnosti Hospodářství Valberice s.r.o. a majitele nemovitosti T. S. za nadbytečné.

Při posouzení účelnosti delegace vycházely správní orgány též ze skutečnosti, že v obci Dubňany se nachází provozovna žalobce, která je označena jeho firmou a kde je uskladněn materiál, zaparkována a opravována strojní technika a pracují zde jeho zaměstnanci. Správce daně s ohledem na tuto skutečnost a s přihlédnutím k tomu, že většina podnikatelských aktivit probíhá v dané oblasti, vyslovil logický předpoklad, že prvotní doklady budou umístěny právě v této provozovně.

Pokud pak správní orgány přihlédly i k tomu, že v obvodu územní působnosti Finančního úřadu pro Jihomoravský kraj má svou provozovnu zástupce žalobce, společnost Daňové a účetní služby s.r.o., a že zde má své bydliště její jednatel a jednatel žalobce, jedná se pouze o argument podpůrný. Podstatnými a nosnými důvody pro oprávněnost delegace na jiného správce daně byla zjištění z místních šetření ohledně adresy sídla žalobce v Praze. Soud se ztotožňuje se závěrem žalovaného, že *„Jednotlivá skutková zjištění nemusí sama o sobě naplňovat podmínku účelnosti – posouzením všech zjištění ve vzájemné souvislosti však již mohou být důvodem pro delegaci. Delegace ve vztahu k účelnosti správy daní musí být tedy kombinací důvodů a zjištění, ze kterých bude patrné, že realizace správy daní bude účelnější u správce daně, na kterého má být výkon správy daní delegován. Při posuzování podmínek pro delegaci je třeba zkoumat nejen formální zápis v obchodním rejstříku, ale primárně i skutečný obsah činnosti vykonávané daňovým subjektem...“*.

V posuzovaném případě bylo dostatečně skutkově podloženo, že převážná část činnosti žalobce neprobíhá v místě zapsaného sídla žalobce, nýbrž je vykonávána především v územní působnosti Finančního úřadu pro Jihomoravský kraj a tu se též pro její výkon nachází nezbytné zázemí. Pokud jde o zmiňovanou prestiž adresy sídla žalobce v Praze, tak delegace správy daní neznamena, že schůzky s obchodními partnery či uzavírání smluv musí být nutně vázány na jediné místo (Dubňany). V souvislosti s delegací správy daní nedojde k omezení obchodního významu sídla žalobce.

Soud tak uzavírá, že žalovaný prokázal účelnost delegace místní příslušnosti a souhlasí se závěrem žalovaného, že Finanční úřad pro Jihomoravský kraj bude moci s ohledem na snazší dostupnost a znalost místního prostředí lépe a snáze vykonávat daňovou správu u žalobce, neboť žalobce zde má vazby a soustředí zde převážnou část své podnikatelské činnosti. Závěr o tom, že bude účelnější realizovat správu daní

v územní působnosti Finančního úřadu pro Jihomoravský kraj, bez ohledu na formální zápis sídla žalobce ve veřejném rejstříku, je tak správný, a to i s ohledem na předpoklad snazšího jednání se správcem daně i pro statutární orgán žalobce. Není tedy případný poukaz žalobce na diskriminační zacházení ze strany orgánů finanční správy.

K odkazu žalobce na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28.8.2008, č.j. 7 Afs 13/2007-63, z něhož plyne, že „...*pravidla pro určování místní příslušnosti jsou v zákoně o správě daní a poplatků stanovena dostatečně podrobně pro různé situace, a proto je delegace pouze výjimečným řešením. Z odůvodnění rozhodnutí proto musí být patrné, jakými úvahami a na základě jakých podkladů správce daně shledal návrh na delegaci opodstatněným, proč došlo k výjimce ze zákonem určené příslušnosti. Uplatněním zásady přiměřenosti, uvedené v ust. § 2 odst. 2 zákona o správě daní a poplatků, lze dospět k závěru, že je tomu tak vždy, kdy delegace umožní, aby správce daně efektivněji stanovil a vybral daň. V odůvodnění ale tyto důvody musí být uvedeny...*“, soud uvádí, že odůvodnění prvostupňového rozhodnutí, stejně jako rozhodnutí napadeného, citovaným požadavkům vyhovuje. Jak dále vyplývá z citovaného rozsudku, požadavek na řádné odůvodnění rozhodnutí ve spojení s možností soudní kontroly umožňuje zamezit zneužití institutu delegace příslušnosti: „...*delegací provedenou mimo rámec zákonem vymezených důvodů bez soudní kontroly by mohlo docházet k účelovému zneužití tohoto institutu, neboť daňová správa by tak mohla řešit své vlastní, ryze administrativní, potíže s konkrétními daňovými subjekty vůbec nespojené, např. nedostatečné kapacity správců daně, a tak podstatnou měrou vůbec popřít smysl zákonem stanovené místní příslušnosti...*“.

Pokud jde v této souvislosti o námitku, že hlavním důvodem delegace místní příslušnosti byly kapacitní důvody orgánů finanční správy s tím, že žalobce se měl stát součástí větší akce delegace příslušnosti z Finančního úřadu pro hlavní město Prahu, předem avizované v médiích, tak se jedná o ničím nepodložený argument, neodpovídající skutkovým zjištěním, o něž se napadené rozhodnutí opírá. Rozhodnutí žalovaného a prvostupňového správce daně vychází z řádně odůvodněných zákonných důvodů ve smyslu § 18 odst. 1 daňového řádu.

K námitce porušení zásady legitimního očekávání se žalovaný v napadeném rozhodnutí vyjádřil tak, že „...*daňový subjekt v souvislosti s porušením principu legitimního očekávání odkazuje na rozhodnutí Odvolacího finančního ředitelství, avšak bez jakékoliv bližší identifikace, kterým bylo rozhodnuto ve prospěch jiného subjektu. Generální finanční ředitelství k tomu uvádí, že i kdyby mu bylo známo, o jaký daňový subjekt se jedná, nemohlo by se k danému případu v rámci tohoto rozhodnutí vyjádřit z důvodu povinnosti zachovávat mlčenlivost. V každém případě je však možné sdělit, že skutečnost, že dva daňové subjekty mají sídlo na stejné adrese, ještě neznamená, že u obou bude rozhodnuto o delegaci místní příslušnosti... jednotlivá*

skutková zjištění nemusí sama o sobě naplňovat podmínku účelnosti – posouzením všech zjištění ve vzájemné souvislosti však již mohou být důvodem pro delegaci...“.

Takové vypořádání žalobcovy námitky ob stojí, neboť zástupce žalobce v odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí toliko odkazuje na „jiné rozhodnutí“, aniž by je blíže identifikoval a předložil. Za situace, kdy napadené rozhodnutí zcela ob stojí z hlediska principu legality, nelze takto uplatněnou námitku shledat důvodnou. Soud proto neshledal důvod provádět důkaz svědeckou výpovědí zaměstnance finanční správy (Mgr. P.).

S ohledem na výše uvedené tak soud neshledal žádný z uplatněných žalobních bodů důvodným a nad rámec uplatněných žalobních bodů nezjistil žádnou vadu, jež by měla za následek nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí a k níž by musel přihlížet z úřední povinnosti. Soud proto žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

V. Náklady řízení

O nákladech účastníků řízení zdejší soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce nebyl ve věci úspěšný, a proto mu nenáleží právo na náhradu nákladů řízení; to by náleželo procesně úspěšnému, kterým byl žalovaný. Soud však neshledal, že by žalovanému vznikly náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti, a proto rozhodl, že se mu náhrada nákladů řízení nepřiznává.

P o u ě n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje,

vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 3. května 2017

Za správnost vyhotovení:
Romana Lipovská

David Raus, v.r.
předseda senátu